

Arrest

nr. 161 195 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake:

1. X
2. X
3. X
4. X

Derde en vierde verzoeker, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen

X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, derde en vierde verzoeker, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X, op 2 december 2014 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 oktober 2014 van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan de verzoekers betekend op 3 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Armeense nationaliteit te zijn. Eerste verzoeker verklaart geboren te zijn te M. op [...1958].

Eerste en tweede verzoeker hebben op 28 april 2009 een asielaanvraag ingediend; zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 22 december 2009 heeft de meerderjarige zoon SS die samen met zijn dochter L. het Rijk is binnengekomen, een asielaanvraag ingediend.

Op 30 april 2010 hebben eerste verzoeker en zijn familieleden een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 16 juli 2010 werd de aanvraag van 30 april 2010 ontvankelijk verklaard en betrokkenen werden in het bezit gesteld van een AI.

Op 16 september 2010 heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) t.a.v. eerste verzoeker en zijn familieleden een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen hebben zij beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arresten nrs. 54 953 en 54 954 en 54 955 van 27 januari 2011 werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan betrokkenen geweigerd.

Op 29 april 2011 heeft mevr. A. M. (vierde verzoekster) zich samen met haar dochter E. aangemeld bij de gemeente; zij was in het bezit van een toeristenvisum type C, afgegeven door de Italiaanse autoriteiten.

Op 26 juli 2011 heeft de arts-adviseur een medisch advies verschaft inzake de medische problemen die werden ingeroepen voor verzoeker. De gemachtigde nam op 19 augustus 2011 een ongegrondheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 april 2010. Verzoekers dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest nr. 76 362 van 29 februari 2012 werd het beroep verworpen.

Bij schrijven van 1 februari 2012 hebben de derde en vierde verzoeker een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10 mei 2012.

Op 13 maart 2012 hebben eerste verzoeker en zijn familieleden een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde verklaarde deze aanvraag op 10 mei 2012 onontvankelijk. Tegen deze beslissing hebben verzoekster en haar familieleden een beroep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 103 598 van 28 mei 2013 verwierp de Raad dit beroep.

Op 29 augustus 2012 hebben derde en vierde verzoeker opnieuw een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 september 2012 hebben verzoeker en zijn familieleden wederom een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 9 oktober 2012 heeft de gemachtigde de aanvraag van 29 augustus 2012 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing hebben verzoekers een beroep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 103 596 van 28 mei 2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de onontvankelijkheidsbeslissing vernietigd.

Op 12 oktober 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de vierde verzoekster. Tegen deze beslissing heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad, dat verworpen werd bij arrest nr. 103 597 van 28 mei 2013.

De arts-adviseur heeft op 26 oktober 2012 een medisch advies uitgebracht volgend op de aanvraag van 18 september 2012. Op 5 november 2012 heeft de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing hebben eerste en tweede verzoeker een beroep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 100 433 van 3 april 2013 stelde de Raad de afstand van geding vast omdat de bestreden beslissing werd ingetrokken.

Op 13 december 2012 nam de gemachtigde een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker t.a.v. eerste en tweede verzoeker (bijlagen 13*quinqies*). Eerste en tweede verzoeker hebben tegen deze beslissingen een beroep ingediend, dat verworpen werd bij arresten nrs. 130 621 en 130 620 van 30 september 2014.

Op 17 december 2012 hebben derde en vierde verzoeker opnieuw een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Door de arts-adviseur werd op 1 februari 2013 een medisch advies verschaft.

Op 4 februari 2013 heeft de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Tevens nam de gemachtigde op dezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod in hoofde van derde en vierde verzoeker. Deze beslissingen werden op 18 februari 2013 betekend aan betrokkenen, doch op 3 april 2013 ingetrokken. Derhalve werd het beroep, ingediend door derde verzoeker, verworpen bij arrest nr. 105 710 van 24 juni 2013.

Bij arrest nr. 111 334 van 4 oktober 2013 heeft de Raad het beroep verworpen, dat werd ingediend door vierde verzoekster en dat gericht was tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 4 februari 2013.

Op 28 januari 2013 trok de gemachtigde de onontvankelijkheidsbeslissing van 5 november 2012 (aanvraag 18 september 2012) in.

De arts-adviseur heeft op 20 februari 2013 een nieuw medisch advies uitgebracht.

Op 22 februari 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn partner een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 106 196 van 1 juli 2013 heeft de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing van 22 februari 2013 vernietigd.

Op 22 februari 2013 nam de gemachtigde t.a.v. eerste en tweede verzoeker tevens een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Het beroep dat eerste en tweede verzoeker tegen de bijlagen 13*sexies* hebben ingediend, werd verworpen bij arresten nrs. 108 446 en 108 447 van 22 augustus 2013.

Op 22 februari 2013 nam de gemachtigde t.a.v. vierde verzoekster eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die vervangen werd door de beslissing van 6 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing van 6 maart 2013 diende zij een beroep in bij de Raad.

Op 13 mei 2013 hebben eerste verzoeker en zijn familieleden opnieuw een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 2 juli 2013 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Op 2 juli 2013 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, t.a.v. eerste en tweede verzoeker. Tegen deze beslissingen hebben betrokkenen een beroep ingediend bij de Raad.

Op 23 augustus 2013 trok de gemachtigde de onontvankelijkheidsbeslissing van 2 juli 2013 evenals de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum in.

Bijgevolg werd het annulatieberoep gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter van 2 juli 2013 verworpen bij arrest nr. 127 656 van 31 juli 2014. Het beroep van eerste en tweede verzoeker gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd bijgevolg ook verworpen bij arresten nr. 123 009 en 123 008 van 24 april 2014.

Op 2 juli 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte aan vierde verzoekster van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing heeft zij een beroep ingediend, dat verworpen werd bij arrest nr. 123 006 van 24 april 2014.

Op 4 juli 2013 hebben verzoekers wederom een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 9 juli 2013 heeft de gemachtigde een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker t.a.v. derde verzoeker.

Op 10 juli 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag die door derde en vierde verzoeker ingediend werd op 29 augustus 2012.

Op 12 augustus 2013 heeft de gemachtigde een beslissing genomen tot onontvankelijkheid van de aanvraag die verzoekers hebben ingediend op 4 juli 2013.

Op 26 augustus 2013 verleende de arts-adviseur een medisch advies inzake de medische problemen ingeroepen in de aanvraag van 18 september 2012. Op 27 augustus 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 18 september 2012. Tegen deze beslissing hebben zij een beroep ingediend bij de Raad.

Bij arrest nr. 123 010 van 24 april 2014 werd de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van 27 augustus 2013 vernietigd.

Op 19 september 2013 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag ingediend op 13 mei 2013. Tegen deze beslissing hebben betrokkenen een beroep en vordering tot schorsing ingediend bij de Raad, die beiden verworpen heeft bij arrest nr. 123 012 van 24 april 2014.

Tevens werd t.a.v. eerste verzoeker een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing heeft betrokkene een beroep ingediend, dat verworpen werd bij arrest nr. 123 011 van 24 april 2014.

Ook t.a.v. vierde verzoekster werd een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten, die werd aangevochten voor de Raad. Bij arrest nr. 123 007 van 24 april 2014 heeft de Raad het beroep verworpen.

Op 13 november 2013 hebben verzoekers andermaal een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

Op 10 maart 2014 werd deze aanvraag door de gemachtigde onontvankelijk verklaard, maar op 16 mei 2014 trok de gemachtigde deze onontvankelijkheidsbeslissing in.

Op 15 april 2014 hebben verzoekers wederom een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

Het beroep dat verzoekers hebben ingediend tegen de beslissing van 10 maart 2014, werd verworpen bij arrest nr. 129 068 van 10 september 2014.

Op 6 juni 2014 verleende de arts-adviseur een medisch advies inzake de medische problemen die in de hangende aanvragen werden ingeroepen door tweede verzoeker.

Op 27 juni 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvragen om machtiging tot verblijf, ingediend op 18 september 2012, 13 november 2013 en 15 april 2014, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 12 augustus 2014 hebben verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend, waarin medische problemen voor tweede verzoekster werden ingeroepen.

Op 29 september 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er werden medische elementen aangehaald voor eerste verzoeker en tweede verzoekster.

Op 7 oktober 2014 heeft de arts-adviseur een medisch advies verleend aangaande de aanvraag van 12 augustus 2014.

Op 21 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 29 september 2014 onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, wegens het niet voorleggen van een standaard medisch getuigschrift.

Op 21 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 29 september 2014 eveneens onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de medische elementen aangehaald door eerste verzoeker.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.09.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

S., M. [...]

S., L. [...]

+ zoon:

S., S. [...]

+ vrouw van zoon:

M., A. [...]

+ kinderen van S. en A.:

[...]

Nationaliteit: Armenië

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 — 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet)* zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08 01 2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.*

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20.10.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Bij arrest nr. 161 192 van 2 februari 2016 vernietigde de Raad de beslissing van 27 juni 2014, die steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 juni 2014 .

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang voor wat betreft tweede verzoekster, derde verzoeker en vierde verzoekster. Verweerder stelt dat uit de redactie van artikel 9ter blijkt dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt met een standaard medisch getuigschrift. Verweerder meent dat bijgevolg moet worden vastgesteld dat enkel eerste verzoeker een persoonlijk en rechtstreeks belang heeft bij de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen terecht dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van toepassing is op *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de aanvraag van 29 september 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet medische elementen werden ingeroepen met betrekking tot eerste verzoeker en tweede verzoekster, doch dat tweede verzoekster geen standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd.

De vraag rijst naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van tweede verzoekster, derde verzoeker en vierde verzoekster. Opdat deze een persoonlijk belang bij het beroep zouden kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing hen persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Ter terechtzitting van 5 november 2015 wijzen verzoekers aangaande de opgeworpen exceptie van verweerder op het feit dat het dossier werd behandeld voor iedereen en dat tweede verzoekster, derde verzoeker en vierde verzoekster instaan voor de mantelzorg van hun echtgenoot, respectievelijk (schoon)ouders. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de familieleden in kwestie niet meer zouden samenwonen en inderdaad blijkt uit tal van medische attesten dat er sprake is van mantelzorg door de familie.

Tevens dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet alleen op eerste verzoeker, maar uitdrukkelijk ook op de andere verzoekers betrekking heeft en dat deze beslissing uitdrukkelijk ook aan hen ter kennis werd gebracht. De bestreden beslissing werd immers door de vier meerderjarige verzoekers ondertekend.

In deze specifieke omstandigheden kan verweerder niet voorhouden dat niet alle verzoekers een belang hebben bij de vernietiging van een beslissing die op alle verzoekers betrekking heeft.

Zodoende dient *in casu* te worden aanvaard dat tweede verzoekster, derde verzoeker en vierde verzoekster wel degelijk een persoonlijk belang hebben bij hun beroep.

De exceptie van verweerder kan niet worden bijgetreden. Het beroep ingesteld door tweede verzoekster, derde verzoeker en vierde verzoekster is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Zij onderstrepen de volgens hen zware ziekte van eerste verzoeker door te wijzen op de

kliniekopnames, hetgeen zou blijken uit diverse medische documenten. Ze citeren eveneens uit een attest van de behandelende psychiater Dr. D. van 11 juli 2013 dat stelt: *“L’Etat mental de Mr. S.M. nécessiterait un placement en home pour personnes deteriorées mentalement (démence probable?)”* Ze menen dat geenszins rekening wordt gehouden met deze ernst en met de onmogelijkheid van terugkeer naar Armenië gezien dit land aan de oorsprong ligt van het trauma van verzoeker zoals zou blijken uit de veelvuldige psychiatrische, medische en psychologische ingediende verslagen. Verzoekers herhalen dat bij de eventuele terugkeer eerste verzoekers traumatiserende herinneringen aan de oorlog van 1995 een supplementaire weerslag op zijn gezondheid zouden veroorzaken, wat hem fataal zou kunnen zijn. Dit element zou door de ambtenaar-geneesheer niet bestudeerd zijn. Verzoekers citeren uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 20 oktober 2014 de specifieke passage waarin de ambtenaar-geneesheer verwijst naar het psychologisch-psychiatrisch beeld en stelt dat dit reeds uitgebreid het voorwerp was van zijn advies van 6 juni 2014. Dienaangaande werpen verzoekers op dat dit advies van 6 juni 2014 niet gevoegd werd bij de bestreden beslissing, noch erin verwerkt werd. Ze stellen eveneens dat noch de ambtenaar-geneesheer, noch de gemachtigde aangeven over welke punten uit het medisch dossier er geen overeenstemming is met de standpunten van de behandelende artsen (huisarts en psychiater van eerste verzoeker S.M. en waarom.

De Raad stelt vast dat wat betreft het psychologisch-psychiatrisch beeld van eerste verzoeker, de ambtenaar-geneesheer zich inderdaad beperkt tot een verwijzing naar zijn advies van 6 juni 2014. Uit de bestreden beslissing blijkt dat wordt gesteld *“uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20.10.2014 (zie gesloten omslag in bijlage)”*. En verder bij de kennisname: *“S.,M. verklaart bijgevoegde gesloten omslag te hebben ontvangen.”* Hieruit blijkt niet dat het advies van 6 juni 2014 waarop de ambtenaar-geneesheer zich uitsluitend baseert bij de bespreking van het psychologisch-psychiatrisch beeld van eerste verzoeker, aan hem werd ter kennis gebracht bij de bestreden beslissing. Dit wordt ter zitting ook niet betwist door verweerder. Een motivering van de bestreden beslissing door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN)."

Zelfs indien men aanneemt dat de inhoud van het advies van 6 juni 2014 aan verzoekers genoegzaam bekend is, nu verzoekers de beslissing van 27 juni 2014 hebben aangevochten, die volledig steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 juni 2014, dan nog weze aangestipt dat de Raad bij arrest nr. 161 192 van 2 februari 2016 deze beslissing heeft vernietigd, omdat hij van oordeel was dat dit advies kennelijk onredelijk werd opgesteld, nu essentiële elementen uit het dossier werden miskend en de motieven niet evenredig werden geacht aan het gewicht van het genomen advies. De Raad oordeelde dat het advies met een motiveringsgebrek was behept.

In tegenstelling tot wat verweerder in de nota met opmerkingen aanhaalt, zijn verzoekers in hun verzoekschrift wel specifiek ingegaan op de verwijzing door de ambtenaar-geneesheer naar zijn advies van 6 juni 2014. Thans stippen verzoekers, net zoals in hun betoog dat gericht was tegen de vernietigde beslissing van 27 juni 2014 en het advies van 6 juni 2014, opnieuw een schending van de motiveringsplicht aan met een gelijklopend betoog.

Nu blijkt dat de motieven van de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 20 oktober 2014, wat betreft de psychiatrische aandoeningen van eerste verzoeker, volledig gestoeld zijn op een verwijzing naar het advies van 6 juni 2014 en de Raad heeft geacht in zijn arrest nr. 161 192 dat verzoekers hebben aannemelijk gemaakt dat dit advies met een motiveringsgebrek is behept, kan enkel worden geconcludeerd dat het huidig voorliggend advies van 20 oktober 2014 eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

Nu is vastgesteld dat dit advies dat bindend is voor verweerder, met een motiveringsgebrek is behept, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de ambtenaar-geneesheer eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aangenomen.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 21 oktober 2014 van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES